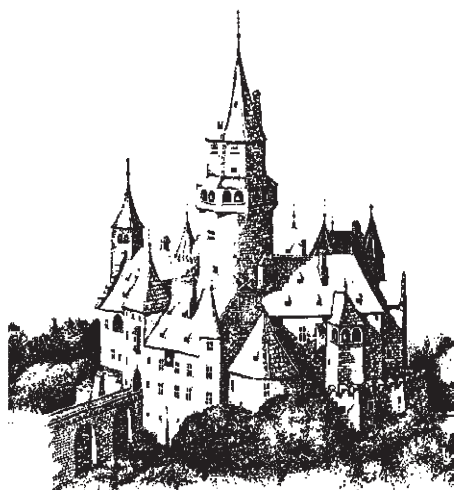

Bouzovské noviny

duben 2020

č. 2/2020

Vážení občané,

dovolte mi, abych Vás v této nelehké době seznámil s děním v naší obci. Nacházíme se v nouzovém stavu, což nám způsobuje mnoho problémů s organizací našeho běžného života. Museli jsme omezit činnost úřadu a vzhledem ke karanténě oblasti Litovelska se částečně omezily i práce na akcích, které mají být dokončeny v jarních měsících.

Před dokončením je rekonstrukce budovy hasičské zbrojnice v Jeřmani. Uvnitř budovy se musí ještě provést oprava schodiště a položení linolea v I. nadzemním podlaží. Je hotovo zateplení budovy vč. fasády a v současné době se dokončují úpravy kolem objektu. Problémy máme s přípojkou NN pro budovu, kde bude nahrazeno venkovní vedení. Současně s těmito úpravami řešíme přípojku vody a elektřiny pro již vybudované zázemí, které slouží pro pořádání sportovních a společenských akcí. Po dohodě s místními zorganizujeme den otevřených dveří.

V souvislosti s opravou místních komunikací proběhla výměna části vodovodu vč. přípojek v místní části Olešnice. Vzhledem k vyhlášené karanténě se na těchto pracích podíleli i zaměstnanci obce. Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kteří se na úpravách podíleli, protože přípojky vody se museli v mnoha případech kopat ručně. V souvislosti s vlastním asfaltováním je třeba ještě provést úpravu veřejného prostranství v Obectově, kde budou položeny nové obrubníky vč. přípravných prací na vybudování plochy pro nádoby na separovaný sběr. Vlastní pokládka asfaltu proběhne v měsíci květnu.

V Bouzově byly provedeny úpravy místní komunikace u mateřské školy a obecní bytovky. Jednalo se o položení žulových kostek po výkopech. V budově zdravotního střediska byl rekonstruován z důvodu špatné elektroinstalace jeden byt. Došlo k pokácení několika stromů u rybníka č. 1 a v této souvislosti došlo k úpravě celého prostoru, za což patří díky místnímu spolku Ochránci panských rybníků, který se podílel na úklidu. Byly provedeny dvě opravy poruch na vodovodním řadu.

V místních částech došlo k výsadbě jehličnatých stromů, které budou částečně sloužit jako vánoční stromky. Celkem bylo za symbolickou cenu nakoupeno 40 kusů už vrostlých stromků díky panu Spurnému ze Svojanova.

Bylo provedeno výběrové řízení na dodavatele stavby výměny veřejného osvětlení v Bouzově a dalších místních částech. Tímto opatřením dojde k zásadní úspoře ve spotřebě elektrické energie a ušetří se na

opravách. Celá naše obec s dvanácti místními částmi bude mít instalována úsporná svítidla. Termín dokončení těchto úprav je říjen 2020.

Máme podané dvě žádosti o dotaci. Jednou z nich je žádost na SFŽP o další rozšíření nádob na separovaný sběr vč. vybudování stání pro tyto nádoby. Druhou je rekonstrukce dětského hřiště u mateřské školy. V obou případech zatím neznáme výsledek. Dále chceme požádat Olomoucký kraj o příspěvek na propojení dalšího vrtu na Olešnicích, který by řešil posílení zdroje na pitnou vodu pro naše občany.

Dále je třeba zmínit současnou nepříjemnou situaci spojenou se šířením koronaviru v naší republice. Je vidět, že převážná část občanů respektuje nařízení vlády a nosí ochranné pomůcky. V naší obci vznikla vlna solidarity a řada našich občanů se podílí na výrobě roušek, kterých díky tomu máme dostatek. Podarilo se nám sehnat 1 000 l dezinfekčních prostředků, které byly distribuovány do našich domácností. Touto cestou bych chtěl poděkovat všem, kteří se podílí na organizaci a nehlídají na volný čas. Ještě jednou díky. Dalším problémem, který nás bude provázet v dalším období, jsou očekávané příjmy do obecního rozpočtu. V dnešní době nikdo není schopen odhadnout, jak se tyto příjmy budou dále vyvíjet. Z těchto důvodů je třeba dokončit naplánované akce a další úpravy se mohou provádět až v návaznosti na skutečných příjmech.

Nacházíme se v nelehké době, která nás všechny omezuje, nemůžeme se potkávat, posedět a sdělit si případné starosti a problémy. Doufejme, že tato situace co nejdříve skončí a my se vrátíme k normálnímu životu. K tomu Vám přeji hodně zdraví, které potřebujeme především.

*Ing. Zdeněk Foltýn
starosta*

SENIORSKÁ OBÁLKA

„Na základě spolupráce s projektem Implementace politiky stárnutí na krajskou úroveň Ministerstva práce a sociálních věcí se připojujeme k distribuci Seniorské obálky pro naše občany. Jakmile situace v zemi dovolí, budete prostřednictvím novin a rozhlasu informováni o besedě, která se bude konat v obecním sále v Bouzově. Zde budete s tímto projektem seznámeni a budou vám zde Seniorské obálky rozdány.“

Vážení spoluobčané,

od posledního vydání Bouzovských novin neuběhlo zas až tolik času, ale za tyto pouhé dva měsíce jsme svědky událostí, které si nikdo z nás nepřál. Nyní je zcela nepochybné, že nás zasáhla krize, a to celoplošně.

Nechci a nebudu Vás zatěžovat dalšími informacemi ohledně koronavirové pandemie, neboť těch máte dostatek z různých zdrojů a sdělovacích prostředků. Důležité je však upozornit na to, že to je nebo spíše byl „pouhý“ začátek, a je třeba předpokládat, že tato situace bude odeznívat velmi pomalu, postupně a bude trvat několik měsíců. V některých z nás to bude zážitek na celý život.

Ohledně informování občanů v rámci různých opatření v souvislosti s vyhlášením stavu nouze – tak sdělujeme, že i nadále budou občané vyrozumívání a informování prostřednictvím webového portálu OÚ Bouzov v rubrice aktuality, a dále vyvěšováním na úřední desce, obecním rozhlasem, novinami či letáky a dalšími vhodnými způsoby. Mnoho dalších informací získáte ve veřejně dostupných médiích.

Vzhledem k tomu, že obec neměla příliš mnoho informací z krizového štábu, byli jsme nuceni si tyto informace obstarávat také z veřejně dostupných zdrojů a tyto pak předávat dále. Stejně tak tomu bylo a stále je i v rámci poskytování ochranných pomůcek (dále jen „OOPP“). Do současné doby jsme dostali na úřad 250 ústenek, 20 ks respirátorů (nejnižší kvality)

a 150 litrů dezinfekce. Proto jsme se rozhodli, že nebudeme čekat na pomoc od státu, ale o své občany se postaráme tak, že jim potřebné OOPP opatříme.

Za pomoci šikovných, pilných, oddaných a skvělých místních „švadlen“ jsme byli schopni postupně zajistit látkové roušky každému. Stejně tak se nám podařilo zajistit dezinfekci, kterou jsme za pomoci jednotek SDH rozvezli do všech domácností.

Situace sice není růžová, ale zmírnění prvotního napětí již pominulo. Odezdnívat však bude postupně. V případě, že budete cokoliv potřebovat v rámci této mimořádné situace, využijte telefonického kontaktu – OÚ Bouzov: **605 434 038**.

Touto cestou chci poděkovat všem našim švadlenkám, které se podílely na výrobě roušek, za jejich práci. **PATRÍ VÁM OBROVSKÉ DÍKY.**

Stejně tak touto cestou děkuji za aktivní pomoc členům Jednotky SDH Bouzov, SDH Olešnice, SDH Podolí, SDH Kozov, SDH Jeřmaň, SDH Blažov a SDH Hvozdečko, za jejich kladný přístup v rámci různých opatření.

Do budoucna Vám přeji hodně zdraví, ale také mnoho trpělivosti v této stresové situaci, na kterou nikdo z nás připraven nebyl.

Stále nás trápí problém s „neposlušnými“ pejskaři, kteří nechtějí uklízet po svých psech. Nikdo z nás nechce šlapat v ho.nech, které leží v trávě či na chodníku.

Přeji vám vše dobré

Mgr. Bc. Dušan TEJKAL
místostarosta obce

OZNÁMENÍ

- V obci Bouzov a místních částech byly rozmístěny popelnice pro likvidaci jedlého oleje a tuků (zelená popelnice s oranžovým víkem). Jedlé oleje slévejte do jakýchkoliv PET lahví např. od limonád či olejů a poté uzavřenou lahev vložte do popelnice. Ztužené tuky vkládejte v plastových vničkách.

Nevhazujte prosím skleněné nádoby!!!

- Dále občanům oznamujeme, že spol. EKO-UNIMED sdělila, že ruší všechny plánované jarní svozy velkoobjemových a nebezpečných odpadů z domácností.

**Provozní doba OÚ Bouzov pro veřejnost
od 20. 4. 2020 pouze v úřední dny
pondělí a středa od 8.00 do 17.00 hod.**

Žádáme občany o upřednostňování písemného, elektronického či telefonického kontaktu před osobním kontaktem ve všech případech, kdy je to možné a není nutná osobní návštěva OÚ.

- Splatnost poplatku za odvoz komunálního odpadu a za psa byla prodloužena do 30. 6. 2020. Platby je možné provádět převodem na č.ú. 1801694369/0800, v.s. 1337+číslo domu (komunální odpad), v.s. 1341+ číslo domu (poplatek pes).

Květen

Paní Kukrlová Pavla
Paní Dohnálková Eva
Paní Vujídková Jiřina
Pan Mejzeš Pavel
Paní Kučerová Iveta
Paní Knápková Jarmila
Paní Čiklová Marie
Pan Vařeka Josef
Pan Nemrava Ladislav
Pan Korkisch František
Paní Krumníková Dobroslava
Pan Pluháček Vladimír
Pan Kunčar Ladislav

Červen

Paní Malínková Libuše
Pan Kočíř Petr
Paní Tejkalová Rozalie
Pan Komárek Antonín
Paní Coufalová Anna
Paní Kopřivová Eliška
Paní Běhalíková Jitka
Pan Petřík Radek
Paní Blažková Bohumila
Paní Kunčarová Žofie
Pan Nejedlý Zdeněk
Pan Zapletal Miroslav
Paní Nýdrlová Anna

Vážení spoluobčané,

jednou z činností Agentury KONDOR 112 je odborný odchyt zaběhnutých a toulajících se zvířat – převážně psů. Odchycené psy pak umísťujeme v našem DOČASNÉM PSÍM DOMOVĚ (dále jen „DPD“), kde je jim

poskytnuta náležitá péče – prohlídka veterinárním lékařem, odčervení, poskytnutí stravy atd. Následně pak zahájíme pátrání po majiteli odchyceného psa, a to prostřednictvím veřejně dostupných sociálních sítí, cestou oznámení rozhlasem i informa-

cemi na vývěškách. Působíme nejen v Olomouckém kraji, ale také v Pardubickém kraji. Naše služby využívají především obce, které problematiku volně se potulujících psů musí řešit ze zákona. Za naše působení jsme odchytli již více než 60 psů a ve většině případů jsme je vrátili zpět svému majiteli. V ostatních případech byli odchycení psi předáni, po předchozí domluvě, do útulků.

Od ledna tohoto roku začala platit povinnost mít načipovaného psa. Tuto skutečnost jste zcela určitě všichni zaznamenali. Pokud je mezi vámi někdo, kdo načipovaného psa nemá, hrozí mu pokuta v řádech několika desítek tisíc korun.

Co však prozatím povinností není, je následná evidence předmětného čipu v registru zvířat. Tato evidence bude povinná pravděpodobně až od roku 2022, kdy by měl vzniknout centrální registr zvířat. V současné době je asi šest větších registrů, do kterých můžete svého mazlíčka zaregistrovat. Některé registry jsou zdarma, některé jsou zpoplatněné jednorázovým poplatkem, který se pohybuje v řádech

dvou set korun. Doporučujeme každému, aby si svého mazlíčka zaregistroval v některém z registrů zvířat již nyní a nečekal na to, až to bude povinné.

Pokud má váš pes čip a nemáte tento čip zaregistrovaný, tak v případě jeho zaběhnutí, ztráty či krádeže se bez registrace zpět k vám již nemusí vrátit.

Registrovat psi (ale i ostatní čipované domácí mazlíčky) můžete u níže uvedených registrů:

www.narodniregistr.cz - registrace zpoplatněna jednorázovou částkou ve výši 198 Kč

www.backhome.cz - registrace zpoplatněna jednorázovou částkou ve výši 200 Kč

www.identifikace.cz - registrace zpoplatněna jednorázovou částkou ve výši 295 Kč

www.czpetnet.cz - registrace zpoplatněna jednorázovou částkou ve výši 160 Kč

www.cipy-znamky.cz - registrace zpoplatněna jednorázovou částkou ve výši 40 Kč

www.iftaregistr.cz - registrace zdarma (pouze v případě on-line registrace)

www.registracemirkcipu.cz - registrace zdarma

Pokud budete mít zájem o bližší informace, tak se na nás můžete obrátit – MT: +420 776 589 147 nebo +420 776 752 677

Nikola Tejkalová, MBA

OBEČNÉ INFORMACE V OBLASTI BEZPEČNOSTI

Vážení čtenáři, milí spoluobčané, jak jste všichni pocítili na vlastní kůži, od začátku března tohoto roku se nachází naše republika, potažmo tedy i my všichni v nou-

zovém stavu, a to z důvodu výskytu a téměř nekontrolovatelného šíření koronavirové infekce COVID-19. V souvislosti s vyhlášením nouzového stavu na celém území České republiky jsme byli omezeni na volném pohybu, kdy volný pohyb byl omezen na dobu nezbytně nutnou (práce, nákupy a ojedinělé procházky apod.). Také pro nás nastala povinnost si vhodným způsobem zakrývat obličej vhodnými ochrannými prostředky – roušky, šátky, ústenky atd. Neustálá mediální masáž, chaotické a mnohdy až nekoordinované chování čelních představitelů vedení našeho státu, v mnohých vyvolalo zmatečné vnímání celé situace, ale hlavně obrovský stres. Dnes situace není „růžová“, ale poskytované informace jsou ucelenější, konkrétnější, adresnější, ale přesto někdy nedostatečné. Lidé si již zvykli na určitý omezený režim, naučili se v tomto režimu existovat a fungovat.

I přes skutečnost, že se v rámci vyhlášení nouzového stavu občané naší země spojili, začali si vzájemně pomáhat – šíjí roušky, starají se o potřebné, vymýšlejí nové ochranné prostředky atd., našli se i takoví, co se rozhodli ostatním lidem škodit. Tito škůdci se nezačali ani toho, že jim hrozí daleko přísnější postihy, neboť svoji protiprávní činnost páchají právě v době vyhlášení nouzového stavu. Nejenom pod rouškou

tmy, ale nyní i s povinně nařízenou rouškou na obličeji, tedy rouškou daleko větší anonymity a téměř nemožné individuální identifikace osoby, se začaly objevovat případy různých nových podvodných praktik tzv. „šmejdu“, ale zaznamenáváme také útoky na chaty a chalupy, zejména ty, které jsou v okrajových částech vesnic či osad.

Již někdy v roce 2015 jsme v Bouzovských novinách otevřeli rubriku s názvem „Bezpečnost v našich obcích“, která obsahovala několik dílů ohledně zabezpečení majetku (je možné dohledat na stránkách obce). Nyní je však situace taková, že by bylo dobré si některé věci, alespoň z hlediska prevence, připomenout.

Mnoho z našich spoluobčanů využilo vyhlášení nouzového stavu a s tím spojeného omezeného pohybu k tomu, aby se dříve vypravili na své chyty či chalupy, kde trávili svůj „nucený“ volný čas údržbou a úklidem svého obydlí či různými venkovními pracemi. A vzhledem k tomu, že omezený pohyb platí stále, je nepochybné, že takové víkendové rekreační obydlí jim dává mnohem více, než být doma paneláku ve městě. Proto si chaty a chalupy vybavili k tomu, aby zde mohli trávit plnohodnotný odpočinek. Této situace bystře také využívají různí škůdci – zloději, kteří moc dobře vědí, že nyní jsou tyto víkendové objekty (chaty, chalupy, sruby atd.) vybaveny nejen proviantem, ale také elektronikou, kterou si někteří přivezli po zimě na chalupu. Dbejte našich předchozích rad.

Krátká citace z našeho článku s názvem BEZPEČNOST V NAŠICH OBCÍCH, OCHARANA OBJEKTŮ – díl I.: co dělat při vyloupení chaty, chalupy, či jiného rekreačního zařízení, uveřejněného v Bouzovských novinách č. 4/2015:

Začátek citace některých vybraných odstavců: „Zabezpečení rodinných domů, bytů, rekreačních objektů či garáží nebo jiných objektů se dnes považuje za samozřejmou součást ochrany majetku. Mnozí z nás si stále ještě vystačí s jednoduššími zabezpečovacími systémy, jako jsou běžné dozické či cylindrické zámky, případně obyčejné visací zámky, které zajišťují petlici. Ostatní však již nyní volí mnohá náročnější zajištění, jako například: bezpečnostní zámky včetně kování, bezpečnostní dveře, mříže, světlé a zvukové poplachové systémy, kamerové systémy a v neposlední řadě též fyzickou ochranu objektu. Je třeba si uvědomit, že se jedná o bezpečnostní prvky, které naše případné nezvané návštěvníky pouze zdrží, ale do objektu se přesto dostanou.

V tomto případě je dobré mít stále na paměti, že základní ochrana (dveře, mříže, aj.) je pouze prvotní překážkou. Z toho plyne, že je přinejmenším vhodné, mít doma další speciální ochranu na cennosti, peníze, důležité dokumenty, zbraně, atd., a to v podobě trezorů (příručních, přenosných, vestavěných aj.). Různé obvyklé úkryty v podobě šuplíků, kredenců, skříní, polštářů, matrací či jiných zaručeně „bezpečných“ míst, tolik bezpečné nejsou.

Léto je zde a není žádným tajemstvím, že mnoho lidí odjíždí na dovolenou. Někteří z nás se těší zahraniční dovolené v přímořských rekreačních oblastech, jiní vyražení z měst na vesnici, kde mají své chaty a chalupy. Tento čas je velice příhodný pro zloděje. Na základě několika událostí posledních týdnů a vzhledem k aktuální rekreační sezóně bych začal tak trochu od „konce“. První příspěvek můžeme nazvat podle otázky: Co dělat po vyloupení chaty, chalupy či jiného rekreačního zařízení?

Co tedy dělat, když po příjezdu na chatu a hned po vystoupení vozidla vidíte, že máte otevřenou branku, nepořádek před vchodem, rozbitá okna či dveře, poškozené mříže, apod.....

- V první řadě je třeba zachovat klid a jednat s rozvahou.
- Rozhodně se nesnažte ihned zjišťovat rozsah škod tím, že vstoupíte do objektu. Je třeba si uvědomit, že Váš „nezvaný host“ může být stále ještě uvnitř objektu.
- V případě, že je napadený objekt prázdný, bylo by velkou chybou tento objekt ihned uklízet.
- Neprodleně tuto skutečnost oznamte na linku 158 (tísňové volání Policie ČR) a vyčkejte příjezdu policejní hlídky.
- Do příjezdu hlídky Policie ČR zajistěte venkovní perimetr, na místě a v jeho okolí se pohybujte velmi obezřetně a jen v nutných případech. Mějte na paměti, že svým chováním můžete znehodnotit případné stopy, které mohou být z hlediska krimina-

listiky velice hodnotné a mohou přispět k odhalení pachatele.

- Pokud máte po ruce fotoaparát či kameru, můžete místo činu zadokumentovat jak pro potřeby policie, tak případně pro pojišťovnu.
- Po příjezdu hlídky policie je třeba uvést veškeré důležité skutečnosti, zejména označit poškozené a odcizené věci, uvést jejich podrobný popis, jejich výrobní čísla (pokud je známe), uvést známé identifikační znaky, případně další skutečnosti, které by mohly vést k vypátrání odcizených věcí a následnému odhalení pachatele.

Mějte na paměti, že se zloději zaměřují hlavně na věci, které lze snadno odnést a následně dobře a rychle prodat. Mezi tyto věci patří zejména spotřební elektronika, obrazy, starožitnosti, cennosti, sklo a porcelán, ale také sportovní náčiní, nářadí, pily, sekačky, atd. Pro lepší identifikaci případných odcizených předmětů je lepší, když si pořídíte jejich detailní fotografie, které vlastně budou i důkazem toho, že jste tyto věci vlastnili před jejich odcizením.....“. Konec citace.

Nyní bych ještě ráda poukázala na výše uvedené nové praktiky tzv. „ŠMEJDŮ“, kteří téměř okamžitě, hbitě a s drzostí sobě vlastní využili chaotické situace a opět „útočí“ na tu nejrizikovější skupinu našich spoluobčanů – na seniory. Jejich chování ani charakter se nezměnily tím, že byl vyhlášen nouzový stav a oni se najednou rozhodli bezelstně pomáhat. Opak je pravdou. Velice obratně této situace využili a seniorům začali nabízet roušky zdarma, neboť věděli, že roušek je nedostatek (stát že je nedokáže zajistit ze dne na den) a lidé jsou pod vlivem strachu a obrovského stresu. Celá věc se má tak – přijde k vám „ŠMEJD“ s nabídkou roušky zdarma (na toto slovo mnoho ze seniorů slyší), ale bude po vás chtít podpis na důkaz toho, že jste si roušku převzali. To by nebylo nic divného roušku proti podpisu. Bohužel je faktem skutečnost, že „ŠMEJD“ vám podstrčí k podpisu úplně jiný dokument, kterým např. vyslovíte souhlas k přechodu k jinému dodavateli energií apod. Proto si dávejte všichni moc dobrý pozor a pokud by se vám tato situace přihodila, neváhejte to ihned oznámit na policii nebo na váš úřad.

V případě, že budete potřebovat poradit s jakoukoliv záležitostí v obdobné situaci, případně budete mít zájem, můžete se na nás kdykoliv obrátit. Naši pracovníci se v oblasti bezpečnosti pohybují přes dvě desetiletí a jsou připraveni Vám poskytnout odborné poradenství či přímo zajistí ochranu Vašeho objektu.

Kontaktní údaje:

Agentura KONDOR 112

Security agency

Bouzov 13, 783 25 Bouzov, okr. Olomouc

GSM brána: +420776589147, +420776752677

e-mail: kondor112@seznam.cz

internet: www.kondor112.cz

Přeji vám všem, v této nelehké době, hlavně pevné nervy, hodně zdraví a minimum starostí.

Nikola Tejkalová, MBA.

Hospodaření v lesích spravovaných společností Bouzovské lesy s.r.o. v roce 2019.

Vážení občané, dovoluji, abych vás ve stručnosti seznámil s průběhem roku 2019 v lesích ve vlastnictví obcí Bouzov, Luká, Hvozď a Ludmírov. I přes poměrně příznivý průběh jara (vlhkostně nadprůměrný květen) pokračovala nejrozsáhlejší kůrovcová kalamita v historii našich lesů.

Celkem jsme vytěžili 27.677 m³ dříví, přičemž nahodilá těžba činila 27.151 m³, což představuje více než 98%. Zbytek činily výchovné těžby v porostech do 40 let věku porostu. Z již zmíněných nahodilých těžeb připadlo na hmyzovou (kůrvec) 20.223 m³, zelenou (zlomy a vývraty) 5.897 m³ a ostatní 1.031 m³. Z celkového množství vytěženého dříví převažoval smrk – 24.434 m³, následoval modřín – 1.083 m³, jedle – 682 m³, borovice – 612 m³, buk – 511 m³, jasan – 242 m³. Na všechny ostatní dřeviny tak připadá pouhých 113 m³. V probírkách jsme vytěžili celkem 526 m³ na ploše 25,63 ha.

Co se týká pěstebních prací, největší objem z hlediska financování představovalo zalesňování. Bylo vysazeno celkem 166 tis. sazenic na ploše 25 ha (čtetně vylepšování). Na dalších asi 11 ha byla vykázána přirozená obnova. Chceme-li vyhodnotit pouze výsadbu holin, bylo vysazeno 141,6 tis. sazenic na ploše 21,20 ha. Z uvedeného množství bylo smrku pouze 31,6 tisíc ks oproti 107,5 tisíc ks sazenic listnáčů (buk, dub, klen, lípa). Z jehličnanů bylo ještě vysazeno 2,5 tis. ks douglasky. Dále bylo v roce 2019 zhotoveno 12 km oplocenek, natřeno 300 tisíc sazenic proti okusu zvěří, ožato 94 ha kultur, vyklizeno 25 ha klestu a provedeno cca 40 ha prořezávek. Za opravy a údržbu cest jsme zaplatili 440 tis. Kč. Naším nejvýznamnějším odběratelem zůstala Pila Javoříce, která odebrala 54% našeho dodaného dříví. Do Číny se nám podařilo prodat téměř 3 tis. m³ dříví. Ve složité odbytové situaci se nám podařilo zrealizovat veškeré kulatinové sortimenty, na rozdíl od vlákniny a paliva, které jsou v současné situaci na trhu prakticky neprodejně.

Přes veškerou snahu se nám do konce roku nepodařilo zpracovat všechno napadené dříví (zůstalo cca 3.000 m³ na rok 2020). Zpracování předpokládám do dubna 2020. Během měsíce února napadla další větrná kalamita ve výši cca 2.500 m³ dříví. Nedostatek výrobních kapacit se opět projevil ve stále rostoucích nákladech na jednotlivé výkony. Spolu se stále se zhoršující situací na trhu nám vyšel nejhorší výsledek hospodaření firmy za poslední roky. Přesto se podařilo na nájemném obcím vyplatit 1.306 tis. Kč (bez DPH) při vytvoření rezervy na pěstební činnost ve výši 3 milionů korun. V letošním roce nelze očekávat příznivější vývoj a nezbývá než doufat v částečnou pomoc přírody.

Jak jsem již zmínil, stav lesa vzhledem k suchu a kůrovcové kalamitě není dobrý. Porosty jsou proředěné a neodolávají náporu větrů. Plocha holin na počátku roku činila 69 ha. Zalesnění s následnou péčí o založenou kulturu je velmi náročné z hlediska pracnosti a s tím spojené finanční náročnosti. V této situaci má velkou důležitost snižování nákladů na ochranu lesa proti zvěři. Jedná se o nátery proti okusu (letní a zimní), oplocování, opravy oplocenek a jejich likvidaci. Tyto činily v roce 2019

bezmála 1 milion Kč, když беру do úvahy pouze přímé náklady. Zejména nárůst potřeby oplocování se stává neúnosným. Pro ilustraci: v roce 2020 narostla potřeba oplocení na cca 20 km oproti 12 km v roce 2019. Oplocenky vyžadují neustálou kontrolu a eventuální opravu, jsou často poškozovány pádem stromu nebo divokými prasaty. Stavění oplocenek je nevýhodné i z pohledu zvěře, s každou oplocenkou se snižuje úživnost honitby. Nejedná se jen o tyto náklady, ale i o náklady následující, kdy je třeba pečovat o kultury více roků a v budoucnu pak dochází ke ztrátě kvality dřevní hmoty a tím k nižšímu zpeněžení. V této souvislosti jsou velmi diskutovaným problémem stavy zvěře. V optimálním případě by měly být takové, aby docházelo jen k minimálním (tzv. únosným) škodám. V otázce stavů zvěře se názory myslivců a lesníků rozcházejí. Podle lesníků jsou stavy vysoké, podle myslivců odpovídající. Dle obecného názoru jsou stavy zvěře úměrné, pokud je les schopen odrůstat a semennáčky nejsou likvidovány (bez ochrany proti zvěři). Lze s jistotou konstatovat, že uvedený problém je problémem celospolečenským. Zákon obecně deklaruje, že stavy zvěře a stav lesa musejí být v rovnováze, ale chybí definice parametrů této rovnováhy. Stavy zvěře jsou určovány sčítáním, které nelze zkontrolovat. Neustále se jen sčítá a zakresluje (grafy o sčítáních a odlovech jednotlivých druhů zvěře v posledních letech). Záměrně neuvádím konkrétní údaje, jen chci upozornit na nutnost urychleného řešení problému, který se stává z hlediska vlastníka lesa zcela neúnosným. Řešení není vůbec jednoduché a vyžaduje nejen dohodu vlastníka lesa se všemi zainteresovanými mysliveckými spolky, ale i řešení na vyšší úrovni za možné účasti státu, včetně nové legislativy.

Miroslav Půr, jednatel.

Z událostí 2. světové války (vypálení Javoříčka)

Bylo 5. května 1945 v Blážově. Konec války se chýlil kvapem. Bouzovským krajem se valila ustupující německá armáda. Silnice byly přeplněny auty, pěchotou, vozatajstvem, dělostřelectvem i stáda ženoucího dobytka.

Můj tata Josef Navrátil narozen 16. 12. 1892 jako zemědělec vlastnil pár koní a byl mu svěřen úkol pro obec Blážov dovést příděl cukru ze skladu z Litovle, který byl ohrožen frontou.

Při této cestě ho doprovázel Josef Zatloukal, syn obchodníka. Bylo krásné májové ráno, netušící, co se v tom dni asi skrývá. Tata vyrazil v 6 hodin ráno směrem na Kadeřín a pak zkratkou, lesní cestou k Javoříčku. Při cestě lesem z Kadeřína do Javoříčka zjistili, že cesta v nejužším místě je čerstvo zakácená stromy. Po delším zdržení musel se dostat na druhou stranu za lesní školkou a pak směrem k Javoříčku. Při projíždění lukama bylo už vidět, že krajem lesa nad polem jde několik vojáků v německých uniformách nesoucí

pušky v rukách. První padla domněnka, že jestli to nejsou partyzáni. Bylo zřejmé, že všichni stejně oblečení, že to jsou Němci. Dál potkal pana Josefa Nátra, který cestoval do Bouzova. Pana Josefa Vlčka, rodáka z Blážova, s kterými naposledy mluvil a ještě jiní, kteří byli během 1 hodiny zastřeleni Němci. Při projetí Javoříčkem byl všude klid. Pan Dokoupil stál před svým domem, po vzájemných pozdraveních a pár slovech, kam se jede, se rozešli.

Byli poslední 2 muži, kteří projeli Javoříčkem a zůstali naživu! V úseku za Javoříčkem před obcí Střemeníčko, zastavily německá auta, vojáci slezli a se zbraněmi a kulomety se příkopami blížili k Javoříčku. Jeden z vojáků vyskočil tatovi na vůz a českým nářečím ho oslovil ať jede dál a nezastavuje a vyptával se, zda tam neviděl nic podezřelého. Upřesnil, co tam na konci Javoříčka ten kouř znamená.

Ze zápisů mého dědečka Josefa Navrátila (1929-2005)

Monika Zouharová z Blážova

Zapomenutý muž

Před více jak osmdesáti lety utíkaly přes hranice s Polskem stovky československých vlastenců, kteří se převážně chtěli zapojit do boje proti nacistickému Německu, které násilně ukončilo existenci svobodného, demokratického Československa. Do pomoci v útěku těchto lidí se zapojilo velké množství našich lidí – Sokolů, učitelů, železničářů, horníků, lesníků a dalších osob obého pohlaví. Do této činnosti byl zapojen i jeden bývalý občan Bouzova a o jeho osudech bych vám chtěl něco povědět.

Bylo to asi před 40 lety, kdy v týdeníku Svazu protifašistických bojovníků „Hlas revoluce“ vyšel krátký článek o Františku Příborském z Bouzova na Litovelsku. Tehdy jsem se z něj dověděl úplně nové, neznámé věci. A protože si rád takovéto věci ověřuji, dal jsem tento článek přečíst mému tchánovi, který byl zmiňovaného Příborského vrstevníkem. On si hned vzpomněl, že se po válce sešli, zavzpomínali na doby minulé a rozešli se s tím, že Franta si musí ještě něco v Anglii vyřídit. Tchán byl překvapen informací v článku, ve kterém se uvádí, že při zpáteční cestě Frantova loď v Kanálu La Manch najela na minu a explodovala. Přitom i s jinými František zahynul. Tehdy se tchán vydal s článkem za Frantovým bratrem Josefem a dal mu jej přečíst. Jeho reakce byla podivná, byl rozpačitý a udával, že o tom a dalších osudech bratra nic neví. A tak bylo další pátrání zdánlivě u konce. Občas jsem svým žákům a přátelům vyprávěl tento příběh. Nikdo o tom nic nevěděl, bylo to překvapení a dokonce jeden místní historik mně tvrdil, že Franta se vrátil, žil na Moravě, zemřel a je nedaleko Bouzova pohřben.

Čas plynul, archívy se otvírají, doba je už docela příznivá v dalším pátrání po osudech lidí, kteří zde žili a tvořili dějiny před mnoha desítkami let.

Nedávno se regionálním vysílání ČT objevil pořad o zapomenuté převaděčce Marii Pětrošové, která za svou protinacistickou činnost položila život. A právě s touto ženou je spjat příběh bouzovského Františka Příborského.

Nová hranice mezi Česko – Slovenskem a Polskem po Mnichovu 1938 trvala jen velmi krátkou dobu. Vznikem protektorátu byl tento úsek nej-

schůdnější pro útoky našich budoucích „odbojářů“ do ciziny a následné zapojení do protiněmeckého boje. To by však nešlo bez pomoci místních lidí nejrůznějších profesí, kteří velmi dobře znali místní terén i místní zvyklosti. Do exilu odcházeli lidé z různých důvodů. Většinou to byli bývalí vojáci Československé armády, kteří se po vzoru legionářů z 1. svět. války chtěli zapojit bojů za svobodu své vlasti. Jiným hrozilo pronásledování z rasových i jiných důvodů. Převaděčská činnost na těchto hranicích byla poměrně hustá.

Již v červnu roku 1939 dostávají ústředny gestapa v Praze a Brně hlášení, že hranice mezi Morávkou a Komorní Lhotkou překračují skupiny československých vojáků za doprovodu neznámé ženy. Gestapo začalo po neznámé ženě pátrat a 18. 8. 1939 je Marie Pětrošová zadržena pohraniční hlídkou u Morávky. Ta je po té přepravena do vazby na gestapo do Moravské Ostravy. Podle informací měla tato žena spolupracovat s bývalým československým leteckým důstojníkem Františkem Příborským. Marie se u výsledku přiznala, že se s Františkem zná již od roku 1938. Dále tvrdila, že byli přátelé, ale rozešli se ve zlém. Snažila se vyvolat dojem naivní dívky, která podnikala výlety do přírody na doporučení svého lékaře. Gestapu se nepodařilo Pětrošové dokázat převádění nepřátelských osob, jen přestupek za ilegální překročení hranic. Po odpykání několika týdenní vazby byla propuštěna s tím, že pokud by se Příborský ozval, musí to neprodleně gestapu ohlásit.

Za pět měsíců byla Marie Pětrošová znovu zatčena a to na základě udání z Polska, kdy gestapo získalo důkazy o její vině při převádění bývalých československých vojáků a spolupráci s Františkem Příborským. V té době už byla v jiném stavu. Gestapo však mělo v té době proti Pětrošové málo důkazů pro soudní projednávání této činnosti a tak se chystalo odeslat ji do koncentračního tábora. 27. 4. 1940 byla propuštěna do domácí péče a počátkem května 1940 porodila dceru Milenu. Jejím otcem byl František Příborský, i když Marie uváděla jméno jiného otce.

Seedm týdnů po porodu byla na ni uvalena ochranná vazba a 7. 12. 1940 odeslána do koncentračního tábora Ravensbruck. Zde se setkávala a spolupracovala se známými osobnostmi ženského hnutí Milenou Jesenskou a Jožkou Jabůrkovou. Na jaře roku 1942 onemocněla zánětem mozkových blan a 14. 4. na něj zemřela. Po sobě zanechala v té době dvouletou Milenu, která byla vychovávána jejími prarodiči.

A teď něco o osudech našeho krajana a otce Mileny Františka Příborského. V nynější době v publikovaných záznamech z výsledků čs. důstojníků – letců lze dokázat, že Pětrošová spolupracovala s Františkem Příborským, který však nebyl československý letecký důstojník, jak uvádělo gestapo.

Tento muž se narodil 27. 9. 1918 v Novém Jičíně a příslušný byl do Bouzova na Litovelsku. Vystudoval strojní průmyslovku a měl zálibu ve sportovním plachtění. Těsně před okupací byl povolán do Česko - Slovenské armády k 6. pěšímu pluku do Lipníku nad Bečvou. Koncem března byl s ostatními vojáky z armády propuštěn do civilu. I tak krátký pobyt v naší armádě jej přivedl do odbojové činnosti v rámci vojenského odboje „Obrana národa“, která kromě přípravy odbojové činnosti připravovala i ilegální odchody vojenských osob do zahraničí. V pražské ústředně se o to staral major Jaroslav Hájiček. Od něj dostával Příborský pokyny k převádění konkrétních osob.

Ve Frýdku mu pomáhala rodina Emila Pětroše. V jeho bytě uprchlíci pobývali, po té je Příborský odvedl do hospody u Morise v Morávce a odtud do chalupy na samotě k Motyčkovu a zde se k nim připojila Marie Pětrošová. V chalupě přenocovali a druhý den František a Marie převedli uprchlíky přes státní hranici, která zde vedla po hřebenu Beskyd. A odtud odešli do tehdejší Ligotky Kameralne na polské straně. Následovala cesta pravděpodobně autobusem do Českého Těšína (tehdy patřícího Polsku) a pak dál do Katovic. Uprchlíci následně putovali na bývalý československý konzulát k JUDr. Vladimíru Znojenskému do Krakova. Oba převaděči se pak společně vraceli do protektorátu, kde Příborský informoval majora Hájička. Takto vytvořený milenecký pár působil v pohraničních lesích velmi nenápadně.

Podle dochovaných dokumentů víme, že gestapo tyto převaděče udala manželka hostinského na hoře Kotarz. U výsledku prozradila vše, co věděla a hlavní příčinu udání uvedla, že Pětrošová a Příborský dlužili na nájemném za pokoj.

František Příborský po zatčení Marie v srpnu 1939 z protektorátu uprchl do Polska a zde vstoupil do tvořícího se čs. legionu, v němž dostal velmi nízké evidenční číslo 10. To znamená, že jeho vstup se odehrál na samém počátku tvořivšího se legionu, tedy někdy v dubnu 1939. Po přepadení Polska 1. 9. se mu podařilo s ustupující jednotkou přejít 19. 9. do sousedního Rumunska. 30. října 1939 byl zapsán u Československé zahraniční jednotky v jihofrancouzském městě Agde. Zde sloužil jako voják ve spojovací rotě 2. pěšího pluku. 9. ledna následujícího roku byl přeložen v rámci pluku k velitelské rotě. S ní se také zúčastnil ústupových bojů ve Francii a potom následné evakuace do Velké Británie.

Tam doplnl na lodi Mohamed Ali El- Kebir 7. července a v srpnu byl při reorganizaci našich jednotek převelen k velitelské rotě 1. československé smíšené brigády. 23. května 1941 byl přeložen k tankovým díl-

nám. A 12. 12. 1943 byl přesunut ke 2. rotě 2. tankového praporu.

Po invazi spojenců do Normandie byl na přelomu července a srpna 1944 poslán se svými druhy obléhat přístav Dunkerque. Po prvním velkém útoku na opevněné pozice Němců 28. 10., následoval druhý velký útok a to 5. 11. Při němž byl Příborský těžce raněn a následně byl evakuován do Británie. Po několikaměsíčním léčení již zůstal na území Velké Británie. Od dubna 1945 působil jako instruktor u Čs. výcvikového střediska nedaleko Cambridge. V srpnu téhož roku byl povýšen do hodnosti rotmistra a stal se vrchním mechanikem řídicí skupiny. I po odjezdu Výcvikové skupiny do ČSR sloužil několik měsíců u pomocné roty Náhradního tělesa v Southend-on-Sea. 5. 11. se konečně dostal na krátkou dobu do vlasti. Avšak počátkem prosince se znova vrací do Británie k Zadnímu sledu Náhradního tělesa. Byla to vlastně poslední řádná zahraniční jednotka Československé armády. Ta zde působila až do konce června 1946. Do vlasti se tedy podruhé vrátil počátkem července 1946. Ani zde však dlouho nepobyl, po návštěvě rodiny na Bouzově a Pětrošových ve Frýdku v polovině září demobilizoval a pak už se definitivně vrátil do Velké Británie. Při návštěvě u Pětrošových se tehdy setkal už se svou šestiletou dcerou Milenou. František Příborský byl v té době však již 4 roky ženatý. 24. 10. 1942 se v Birminghamu oženil s Elisabeth Janet Roberts. Zde žil až do roku 1994, kdy ve svých 76 letech zemřel.

Příběh mladých lidí Marie Pětrošové a Františka Příborského byl vlastně rodinnou legendou. Dcera Milena se od prarodičů dověděla o odbojové činnosti svých rodičů, o tom že otec uprchl do zahraničního vojska ve VB, že v době útoku do Polska nevěděl, že Marie ji očekává. Po válce se dozvěděla o pozdějším otcovu sňatku a pamatovala se i na krátké setkání s ním v roce 1946. Je velmi pravděpodobné, že prarodiče, aby ochránili vnučku před krutou realitou v tehdejší poválečné době, která nepřála lidem bojujícím na nesprávné straně fronty, vytvořili legendu o údajné smrti otce při explozi lodi a na níž jel do VB vyřídit si potřebné formality k tomu, aby se mohl za svou dcerou vrátit domů. A tak se i tato rodinná legenda dostala do článku v „Hlasu revoluce“.

28. března 2020 Jaromír Fischer, Bouzov
Podklady: vlastní vzpomínky

Paula Plachá – „Život a odboj Marie Pětrošové“

Ladislav Valoušek – 75. výročí konce II. světové války

Pokračování.....

A co naši hrdinové, kteří se v této době nacházeli na španělsko- francouzské hranici a hrozilo jim zajetí a následná smrt či koncentrák. Téměř všichni směřovali směrem na jih a nějak se dostat do Afriky. Na letišti, kde prováděli výcvik, bylo velké množství letadel všeho druhu, jen potřebovali povolení velitele letiště. Tato lákavá a poměrně nejjednodušší cesta záchrany padla. Velitel zakázal dát Čechoslovákům letadla a benzín do nich. A pak se různými dopravními prostředky různě získanými dostali až na jih Francie do přístavu Port Vendres, odkud se nizozemskou lodí dostali do afrického Oranu. Odtud, po dohodě našich vojenských činitelů s Angličany byli naši letci přepravováni lodí Neurálie do Velké Británie. Spolu s našimi vojáky byly přepravovány i rodiny našich důstojníků a zástupců odboje a manželky těchto lidí požadovaly, aby byly mladými vojáky – poddůstojníky u stolu obsluhovány. A tu oba naši hrdinové, spolu s dalšími se vzbouřili, rozbili nádobí a odmítli tento rozkaz splnit. Dopadlo to pro vzbuřence dobře, protože se na jejich stranu postavili i důstojníci, kteří se proslavili v přímých bojích a mnozí z nich měli i nejvyšší fr. vyznamenání- „Rytíř čestné legie.“

Ve Velké Británii byli na rozdíl od Francie srdečně vítáni a hlavně viděli snahu s Hitlerem bojovat. Podobně jako ve Francii se nejdříve dostali do bojů dobře vycvičení a válkou zocelení piloti. Ti byli zařazováni do britských perutí a také do naší první stíhací 310. perutí. Mladí, nevycvičení, nezkušení museli absolvovat náročný výcvik. Ten Valoušek

ukončil až koncem roku 1941. 28. dubna 1942 byl zařazen do slavné třístadesítky. Léтал tam na známých letounech Spitfire Mk. V B a také na výškové verzi HT II.K VI. na jihu Británie, ale také na vysokém severu ve Skotsku. Na jihu je činnost zaměřena na ochranu a doprovod bombardovacích jednotek, útočných námořních jednotek, útokům na pozemní cíle – letiště, lokomotivy, vojenská nepřátelská vozidla, vylákání a vyprovokování nepřátelských stíhačů k soubojům apod. Na severu se především jednalo o ochranu severských přístavů před útoky nepřátel a také před letadly provádějící průzkum nad těmito místy.

V roce 1943 se začíná obracet vývoj na frontách s nacistickým Německem. Zvláště na území SSSR po obrovském vítězství u Stalingradu. A tu na sovětské straně je zájem i o doplnění naší pěší jednotky vedené L. Svobodou letci. Ti však na území svazu nebyli. Docházelo k jednání mezi vládami a vojáky až došlo k dohodě, že tato jednotka bude utvořena z uvolněných čs. letců sloužících v RAF. Angličané nechtěli uvolnit před invazí do Evropy žádné větší množství našich letců, protože ti by jim v důležité bitvě citelně chyběli. Nakonec dali souhlas k uvolnění 20 pilotů z řad 310., 312. a 313. stíhací perutě. Velitelem byl určen a sovětskou stranou schválen škpt. František Fajtl, v roce 1942 první cizinec pověřený velením anglické perutí. Byl to voják, kterému se po sestřelení nad Francií podařilo přejít celou Francií až do Španělska, kde byl vězněn ve Frankově koncentračním táboře a odtud díky diplomacii byl propuštěn a v Anglii se znova

zapojil do boje. O své dobrodružné cestě Francií napsal později knihu „Sestřelen“. Mezi dvacítkou vybraných pilotů byl i náš známý rotmistr Ladislav Valoušek.

31. ledna 1944 bylo z řad RAF tedy uvolněno dvacet pilotů a jeden člen pozemního personálu pro leteckou činnost v SSSR. Problém byl jak se tam dostat. Nejkratší cesta vedla Severním mořem, jenže zároveň byla nejnebezpečnější. Zde na lodi, konvoje číhaly smečky nacistických ponorek a z Norska měly velmi blízko německé bombardéry. Touto cestou opačným směrem zahynulo při cestě do Británie také několik našich letců. A naši nechtěli nic riskovat, proto zvolili delší a určitě bezpečnější trasu jižní – přes Biskaj, Gibraltar, Středozemní moře, Egypt a do Iránu a odtud letecky do Sovětského svazu. Tato cesta byla poměrně klidná, i když naši letci při ní zažili i určitá dobrodružství. Při zastávce v Egyptě udělal výhodný nákup, který jej pak proslaví i v dalších desetiletích. Na trhu objeví fotoaparát Leicu, po které tak dlouho toužil. Jenže peníze, které měl na koup, i nestačily. A tak smlouval, přidal k penězům jako bonus svůj Kodak a Leica byla jeho a pak ho provázela při všech válečných i mírových cestách. A ještě nedávno sloužila i Valouškově dceři.

Po mnohdy strastiplné cestě se dostali do hlavního města Iránu Teheránu sužovanému obrovským horkem. A odtud letecky ve dvou etapách se přesunuli do mrazivé Moskvy. Nějakou dobu tam pobýli a seznamovali se s životem ruských lidí, pamětihodnostmi a též byli zváni do divadel, kde obdivovali mistrovské umění herců. Po nějaké době už z toho byli nervózní, přece sem jeli bojovat a ne se poflakovat v týlu. Dočkali se, nejdříve je přepravili do Ivanova a pak k přecvičení na stíhačky vyrobené převážně z překližky vyztužené umělou pryskyřicí. Byly to

známě LA (Lavočkin) 5. Nikdy o nich nic neslyšeli, ač na nich ve srovnání se Spitfiry našly mnohé nedokonalosti, ukázaly se jako výborné letouny pro boj výškách do 4 km a tam se boj na východní frontě převážně odehrával.

Již v Moskvě pojali podezření, že jsou nějak podezíráni. To se pak ukázalo v pozdější době převážně v Kubince. V blízkosti atraktivních cizinců se objevily dívky, které s nimi velmi rády chodily „v les.“ Jedna z nich, válečná vdova, se velmi zamilovala do jednoho z pilotů a jemu ve slabé chvíli vše vyradila. Oni však dále celou dobu pozorovali ze sovětské strany jakousi nedůvěru a neustálé podezíráni z nějaké nekalé činnosti.

Výcvik, přeškolení na lavočky, všichni úspěšně složili a čekali, že budou odesláni na frontu. Když se delší dobu nic nedělo a už to nemohli vydržet, rozhodli se poslat Stalinovi telegram s žádostí o vyslání do bojových operací. Když přišli na poštu a vyslovili přání o odeslání telegramu, uviděli u zaměstnance panickou hrůzu z toho, u čeho má také být. Carovi se přece nepíše a Stalin byl možná více než car. Přesto v červenci dostali svolení přeletět do Proskurova. Když se tam dostali, nikdo o nich nic nevěděl, nic pro ně neměli a fronta už zase byla daleko na západě. Ještě štěstí, že v tomto městě se nacházela 2. paradesantní československá brigáda, která se o naše letce z 1. samostatného stíhacího pluku starala. A tak uplynulo dalších čtyřicet dní nečinnosti. Oni tady přece jeli proto, aby se mohli dostat co nejdříve domů a ne, aby tady zaháleli a místo mesounů lovili ryby.

Situace se změnila až po 29. srpnu 1944, kdy na Slovensku vypuklo povstání. Po organizačních zmatcích na sovětské straně, ta došla k závěru, že by se mělo povstalcům pomoci hlavně proti otravnému

německému letectvu, které si nad povstaleckým územím dělalo, co chtělo. Oni totiž slovenští letci i s letouny přeletěli na sovětskou stranu fronty a povstalce tak nechali na holičkách. A tak bylo rozhodnuto sovětským velením, že pluk bude na Slovensko přesunut. K tomu došlo 17. září 1944.

Po předchozím průzkumu se uvedeného dne přesunuly obě perutě pluku na polní letiště u obce Zolná nedaleko Zvolena. Byla to vlastně jen pěkně rovná louka, která díky stromům kolem potoka skýtala výborné možnosti na pěkné zamaskování letadel. A hlavně, nikdo netušil, že je tam letiště. Velitel pluku rozhodl, že největší nebezpečí číhá ve vzduchu od německých letounů, které měly sídlo na piešťanském letišti. A proto rozhodl, že je potřeba je uzemnit. Společně naplánovali, jak útok provedou. Přednost měli zkušenější a také ti, kteří kdysi v československém letectvu v Piešťanech sloužili. A mezi nimi byl i Valoušek. Výpravu vedl velmi zkušený npor. Stehlík a v jedné dvojici byl Valoušek se svým číslem Mrázem. Při útoku se podařilo Valouškovi zničit 2 německé letouny a několik jich spolu se svým číslem poškodil. Útok byl tak překvapivý, že nacisté se prakticky nezmohli na žádnou obranu. A Valoušek když odlétal od letiště, měl ještě takovou „drzost“, že lavočku naklonil, vytáhl svou leicu a hořící letiště vyfotografoval. Výprava to byla velmi úspěšná, po vyhodnocení všech hlášení bylo konstatováno, že bylo asi 10 letounů zničeno, hodně dalších velmi či méně poškozeno. Toto vítězství pak našim letcům pomohlo v dalších střetnutích s německým letectvem. A co naši? Jaké ztráty? Prostřelený trup stíhačky jednou střelou a namotaný telegrafní drát na křídle a odřené listy vrtule. Toť vše.

Naši letečtí partyzáni působili v týlu nepřítele déle jak měsíc. To byl unikátní čin, který se žádné spojenecké jednotce nepodařil. Z počátku tam byli posláni, aby vyčistili nebe od nepřítele, ale jak se situace pro povstalce začala vyvíjet nepříznivě, přecházeli hlavně k podpoře pozemních jednotek. K tomu lavočky nebyly uzpůsobeny a tak nebylo divu, že ztráty na letounech a pilotech byly hlavně při této činnosti. Naši letci měli potíže se zásobováním střelivem a benzínem, které tyto museli letecky přepravovat sověští letci z týlu. Mnohdy pro nepříznivé počasí nemohli naši letci být zásobováni i několik dní a tak jejich činnost nebyla téměř žádná. Podzimní nepříznivé počasí působilo, že louka v Zolně byla promáčena a nebylo na ní možné startovat ani přistávat. Postupně se všichni přesunuli na letiště Tri Duby. Koncem října byla situace kritická, nacisté se blížili k centru povstání a tak letci dostali rozkaz, aby přeletěli na sovětskou stranu. Už nebylo dostatek letu schopných letadel, takže 2 piloti a velká část pozemního personálu zůstala na Slovensku a ustoupila do hor, kde pokračovala v partyzánském boji až do osvobození na jaře 1945.

Piloti na letuschopných lavočkách byli rozděleni do třech skupin a pod vedením škpt. Fajtla, npor. Stehlíka a ppor. Valouška měli odletět na letiště Krosno, které bylo už obsazeno sovět. letectvem. Je třeba podotknout, že odlet se uskutečnil za krajně nepříznivého počasí, kdy největším nepřítelem byla velká oblačnost s obrovskými turbulencemi. A tak se stalo, že určené letiště našla a na něm přistála skupina vedená velitelem pluku. Ostatní skupiny, které startovaly později, se dostaly ještě do horších

meteorologických podmínek a musely zvolit náhradní trasu a to do Maďarska, které už z části bylo obsazeno Sovětskou armádou. Nejhuře dopadla skupina Valouškova. V té byli ještě ppor. Dobrovodský, Matušek (Slováci, kteří na sovětsko – německé frontě přeletěli na stranu Rusů a poté byli posláni k našemu stíhacímu pluku) a na meseru startující slovenský pilot Kubovič. Když se dostali nad frontou do oblasti, kterou nešlo proletět, došlo k dvojnásobné tragédii. Matuškoví přestal fungovat motor a do dneška není jasné, zda to bylo zásahem německého flaku, či se jednalo o poruchu materiálu. Podařilo se mu nouzově přistát u obce Domaňovce, přidat se k partyzánům a celou tu dobu do příchodu Sovětské armády přečkat. Mnohem huře dopadl Kubovič, ten buď byl zasažen flakem, nebo v důsledku turbulencí spadl do vývrtky, zřítíl se na zem a zahynul.

Po hodině letu Valouškovi i Dobrovodskému začal docházet benzín. Podle pohledu přes mraky dolů měli pocit, že už se nacházejí snad někde nad západním Maďarskem. A když tak soustředění na pozorování krajiny pod sebou se navzájem „rozešli“. Valoušek pokračoval dál určeným kurzem a najednou pod sebou uviděl letiště poseté množstvím leteckých vraků a přes varování ze země s posledním zbytkem benzínu regulérně přistál. Dobrovodskému asi 15 km před letištěm, o kterém podobně jako Valoušek neměl tušení, došel benzín a přistál „na břicho“ na celkem přijatelné louce. Oba se nacházeli ne v Maďarsku, ale u rumunského města Oradea.

Po nějaké době se za dramatických a někdy i komických situacích, setkali se s kamarády ze Stehlíkovy skupiny, dostali se až na Podkarpatskou Rus a odtud do polského Przeworska. Zde byli soustředěni všichni čs. letci na východní frontě. 1. stíhací pluk se rozdělil, část zůstala dále v 1. pluku pod vedením Fajtla a další část s Valouškem přešla k 2. stíhacímu pluku, který byl tvořen převážně bývalými slovenskými letci. 1. pluk se ještě zúčastnil bitvy o Ostravu, 2. pluk s instruktory z bývalého 1. pluku se cvičil na sovětských letounech a už do války nezasáhl.

Počátkem května 1945 po ukončení bojů se všichni naši letci soustřeďují na letišti Albrechtický (dnešní Mošnov) a odtud letí do Prahy, špatné počasí je donutí vrátit se znova do Ostravy. Při přeletu nad Olomoucí navádí sovětského pilota nad Holici a o tom píše: „Blížíme se k Olomouci. Moje vzrušení vzrůstá. Co doma, jsou všichni živí a zdraví?“ Nad Holici shazuje z letadla dopis pro rodinu. Přistál v rýně domu na ulici 1. máje. Jeho majitel jej vyzvedl a ihned předal rodině. Ti tak po šesti letech měli první zprávu o svém Slávkovi. Na základě tohoto dopisu se v následujících dnech setkal se svým 19letým bratrem Svatoplukem a dovídá se vše o rodině. On, který byl na frontě denodenně vystaven nebezpečí smrti nebo zranění přečkal celkem bez úhony a jeho milovaná babička na samém konci války byla raněna střepinou z bomby.

Koncem května dostal od svého velitele povolení k návštěvě rodiny. Letí letounem na olomoucké letiště, když se jeho zrakům objevil pohled na hrad Bouzov. Hned se mu vybavily vzpomínky jeho střešníčské babičky o malých vesničkách a hned si vzpomněl na říkanku, které o těchto vesnicích mezi lidmi říkávala. Vybavil si z jejího vyprávění pověsti o Zkamenělém zámku, o Svěcené díře, o tom jak

tam chodily na zábavy a popíjely pivo, které se právě v ní chladilo. Najednou z výše viděl zničenou, vypálenou vesnici. Neodkázal však z té výšky zjistit, o kterou vesnici šlo. Bližší se lze dočíst v jeho povídce „Tenkrát v máji.“

V druhé polovině dostal téměř měsíční dovolenou, odcestoval na Slovensko, kde začal pátrat po své milé, s kterou se v době povstání seznámil ve Zvo-

lenu v drogerii, kde sháněl film do svého fotoaparátu. Nakonec ji našel a rozhodli, že se 15. září vezmou. Do kostela je odvážela všechna tři auta, která se ve Zvolenu a okolí nacházela. A oba začali společně plánovat budoucnost....

(poslední díl pokračování v příštím čísle novin)

Jaromír Fischer, Bouzov

CAFFÉÉ NO.3 BISTRO BOUZOV „U KOSTELA“

oznamuje svým příznivcům a zákazníkům

OTEVŘENÍ PROVOZOVNY V DOBĚ NOUZOVÉHO STAVU.

Prodej bude prováděn přes okno a nebude možné ke konzumaci využít venkovní posezení.

Toto posezení bude pouze pro zákazníky čekající na vyřízení své objednávky.

Tento režim bude nastaven do odvolání nouzového stavu.

Budeme prodávat čepované pivo Šerák nebo Gustav, ale vždy pouze jeden druh, a to do plastových kelímků, nebo si můžete přijít s vlastním džbánkem, dále veškerý náš sortiment káv (latté, espresso, vídeň atd.), limonády v lahvích s plastovými brčky pro děti, drobné pochutiny (brambůrky, bertyčky atd.).

V neposlední řadě budeme připravovat pizzu Markýz (10 druhů) do krabic. Pizzu bude možné si taky objednat **na tel. 776 045 661** a dohodnout si přesný čas jejího vyzvednutí v provozovně, čímž vám odpadne případné čekání na její upečení. Tímto počinem bychom vám chtěli alespoň trochu připomenout dobu normálního života a vtahů v této nenormální době.

Doufám, že vás naše zpráva potěšila. Budeme se těšit na viděnou. Všem vám přeji hodně zdraví.

R. T e j k a l - kavárník a hostinský v jedné osobě.

PROVOZNÍ DOBA CAFFÉÉ No.3 PO DOBU NOUZOVÉHO STAVU.

Středy: 17.00-20.00

Soboty, neděle, svátky: 14.00-22.00

REALITY

**PRODEJ / PRONÁJEM / VÝKUPY
FINANČNÍ SLUŽBY**

☎ +420 608 96 96 70

✉ WWW.REALITACI.CZ

PRODEJTE VAŠI NEMOVITOST S JISTOTOU!

Realitní služby *srdcem*

AUTO - PNEU

SERVIS BOUZOV

Kde nás najdete:

- bývalý areál JZD (prostory Furka elektro)

Služby autoservisu:

- kompletní pneuservis
- opravy vozů (mechanické práce, brzdový systém, systém pohonu atd.)
- příprava na STK i její provedení
- po domluvě se zákazníkem odvoz automobilu na opravu a dovoz zpět k zákazníkovi

Zbořílek Aleš

Kontakt: (+420) 777 67 00 47

Provozní doba: dle domluvy

Hledám do nájmu zemědělskou půdu na hospodaření.

Nájem od 3000 Kč za hektar. Za nabídky předem děkuji.

Více info na:

farma-hvozdecko.webnode.cz

Lukáš Zapletal • Tel. 734 107 175